

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΙΘ'

Τά φ ο ς.

Ἡ ἄδενδρος πλατεῖα τοῦ δάσους, ἔνθα συνέβη ἡ φοβερά σκηνή, ἦν ἀφηγήθημεν, εἶχε σχῆμα τετραγώνου. Ἐν τινι δὲ τῶν γωνιῶν τοῦτοῦ ὕψους γιγαντιαίων διαστάσεων καστανέα, τὸ ἀρχαιότερον ἀναμφιβόλως πάντων τῶν τῷ δάσους δένδρων.

Ἡ καστανέα ὁμοιάζε πρὸς τὴν διάσημον ἐκείνην τοῦ κήπου τοῦ Ροβινσώωνος, ἐν τῇ δάσει τοῦ Ὁλνὰι παρὰ τὸ Σώ. Πιστεύομεν δὲ ὅτι εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ἀναφέροντες ἐνταῦθα τὰς ὀλίγας ὥραις γραμμάς, ἃς μυθιστοριογράφος νεώτατος ἔτι, καὶ ὅμως στεφθεὶς ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὁ Ἀδριανὸς Ροβέρτος, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο δένδρον, ἐν τῇ περιέργῳ αὐτοῦ περὶ τῶν ἐθίμων τῶν καλλιτεχνῶν πραγματεία, τῇ ἐπιγραφομένη: Ὁ Θρητὼν Ἰωάννης καὶ ὁ γελῶν Ἰωάννης.

«Μετενεγκὼν τοὺς κλιθάνους αὐτοῦ καὶ τὰς χύτρας εἰς Ὁλνὰι — λέγει ὁ μυθιστοριογράφος — ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Ροβινσῶων δὲν ἐδασάνισε λίαν τὴν φαντασίαν αὐτοῦ πρὸς διακόσμησιν τοῦ ξενοδοχείου του. Ἡ φύσις εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ γραφικώτερον καὶ θελκτικώτερον μέρος. Ἐν μέσῳ ἐκτεταμένου καστανεῶνος, οὗ τὸ ἀνώμαλον καὶ ἀμυῶδες ἔδαφος ἐποικίλλετο σποραδικῶς ὑπὸ ἀγροτικῶν καλυβῶν καὶ παραπηγμάτων, ὕψοιται γιγάντιος καστανέα, ἥς ἡ ἡλικία ὑπερβαίνει τοὺς τρεῖς αἰῶνας. Ξυλὴν κλῖμαξ, περιβάλλουσα τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου ἐκείνου, ἀνέρχεται ἐλικοειδῶς ἄχρι τῆς κορυφῆς. Δύο οἰκίσκοι, ἀνεγερθέντες ἐπὶ τῶν παχυτέρων κλάδων καὶ κεκρυμμένοι ἐν τῇ φυλλώματι, ὡς φωλεαὶ πτηνῶν, χρησιμεύουσιν ἀντὶ ἐστιαστικῶν καὶ ἰδιαιτέρων δωματίων εἰς τοὺς πελάτας. Σύστημα πλήρες τροχαλῶν, σχοινίων καὶ καλάνων διευκολύνει τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρῃ ὁρόφῳ θαμνῶν, πρὸς οὓς τὰ φαγητὰ ἀποστέλλονται, δίκην ἀνυψομένου ἱστίου. Εἴκοσι πρόσωπα δύνανται νὰ γευματίσωσι ταυτοχρόνως ἐπὶ τοῦ δένδρου τοῦ Ροβινσώωνος. — Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλον τὸ εὐαγγελικὸν ρητόν: πολλοὶ εἰσὶν οἱ κλητοί, ὀλίγοι δ' οἱ ἐκλεκτοί, — ρητόν, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀναγεγραμμένον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Ροβινσώωνος, — διακόσιαι ἢ τριακόσιαι οἰκογένειαι ἀναχωροῦσι τὰς Κυριακὰς ἐκ Παρισίων, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ γευματίσωσι πεντήκοντα πόδας ὑπὲρ τὴν γῆνιν ἐπιφανειαν.»

Αἱ διαστάσεις τῆς ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ δάσους τοῦ Βεζαὶ καστανέας ἦσαν ἐπίσης

καὶ αἱ τῆς τοῦ Ροβινσώωνος ἐπιβλητικαί. Ἀλλ' ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων δένδρων ὁμοιότης εἰς τοῦτο καὶ μόνον περιωρίζετο. Τὸ μὲν αὐτῶν θῦμα, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς γαστρονομίας, εἶδε τὸ στέλεχος αὐτοῦ μεταβληθὲν εἰς κομψότατον ξενοδοχεῖον καὶ ἀτιμαζόμενον ὑπὸ τῆς μεγίστης φαιδρότητος τῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς θαμνῶν καὶ τῶν παρισινῶν ἱεροδούλων. Τὸ δέ, διετήρησεν ἄθικτον τὸ ἄγριον μεγαλεῖον τοῦ ὀζώδους στελέχους του καὶ τῶν ἰσχυρῶν κλάδων του. Ἐν τῇ στελέχει αὐτοῦ ὑπῆρχε μέγα κοίλωμα. Κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, ὅτε ἐποίμενε τὰ πρόβατα, ὁ Καλλιουὲ εἶχεν ἀνέλθῃ πολλὰκις ἐπὶ τῆς καστανέας ἐκείνης καὶ εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ κοίλωμα, εἰς οὗ τὸ βάθος κατήρχετο διὰ σχοινίου ὅπως συλλέγῃ τὸ μέλι, ὅπερ αἱ ἄγριαι μέλισσαι ἀπέθετον ἐκεῖ, καὶ τὰ μικρὰ πτηνὰ.

Οὐδεμία ἐξωτερικὴ ρωγμὴ ἐπρόδιδε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κοίλωμα, ὅπερ ὅπως ἀνακαλύψῃ τις ἔδει ν' ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου. Ὁ Καλλιουὲ, καίπερ οὐδεμίαν σπουδαιότητα δούς εἰς τὴν ἀνακαλύψιν του ταύτην, ἐτήρησεν ὅμως αὐτὴν μυστικὴν. Εἶχε δὲ ἐπιτεθῇ τότε ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἐνόησε τὴν μεγίστην ἀξίαν τοῦ μυστικοῦ του.

— Τί θὰ κάμω τώρα τὸ πτώμα τοῦτο; . . . ἐσκέφθη ὁ δασοφύλαξ.

Καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ βλέμμα στρεφόμενον τῇδε κῆκεῖσε, ἐφαίνετο ἀποτεῖνον τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἰς τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα. Αἶφνης εἶδε τὴν καστανέαν καὶ ἀνεσκίρτησε. Τὸ δένδρον εἶχεν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηκόντισαν ἀστραπάς.

— Ἰδοὺ, εἶπεν, ὁ τάφος, ὁ ὁποῖός μου χρειάζεται.

Τὴν σκέψιν του μαντεύει τις εὐκόλως. Ἐσκέφθη νὰ θάψῃ τὸ πτώμα τοῦ Ραμέ ἐν τῇ στελέχει τῆς καστανέας. Ἡ σκέψις αὕτη ἦτο καλλίστη, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσίς της παρεῖχε μεγίστας δυσχερείας. Καὶ πράγματι, πῶς ἡδύνατο ν' ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφὴν ἄνευ κλίμακος καὶ ν' ἀναβιβάσῃ μόνος τὸ πτώμα εἰς ὕψος εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα ποδῶν; Κατὰ πρῶτον, τοῦτο ἐφαίνετο ἀδύνατον. Καὶ ὅμως ὁ δασοφύλαξ δὲν ἀπηλπίσθη ἐκ τῶν φαινομένων κωλυμάτων. Ἦρξατο ἐξετάζων προσεκτικῶς τὸ στέλεχος, ὅπως βεβαιωθῇ κατὰ πόσον ἦτο κατροβωτὴ ἡ ἀνάβασις. Αἰλουρος ἢ σκίουρος, ἢ τις τῶν χωρικῶν ἐκείνων, οἷτινες ἐξισοῦνται πρὸς τὰ τοιαῦτα ζῷα κατὰ τὴν εὐκίνησίαν καὶ τὴν ἐλαστικότητα, ἡδύνατο μόνον ν' ἀνέλθῃσι τὸ σχεδὸν λεῖον ἐκεῖνο στέλεχος. Τοιαύτη ἀπόπειρα δι' ἄνθρωπον, φέροντα ἐπ' ὤμων βαρὺ φορτίον, θὰ ἦτο αὐτόχρημα μαρία. Ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν δώδεκα ἢ δεκαπέντε ποδῶν ἀπὸ τῆς καστανέας ταύτης, ὑπῆρχεν ὕψηλός φηγός, ἥς οἱ ἰσχυροὶ κλάδοι ἀπετέλουν χλοερὰν ἀψίδα περιπλεκόμενοι μετὰ τῶν τῆς καστανέας.

— Ἐκεῖθεν θὰ ἀναβῶ, ἐσκέφθη ὁ Καλλιουὲ.

Καὶ ἤρξατο ἀμέσως τοῦ ἔργου.

Ἐγείρας δὲ κατὰ πρῶτον τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς Ραμέ, ἐστήριξεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν νώτων του, καὶ τὸ ἔδεσεν ἰσχυρῶς περὶ τὸ σῶμά του διὰ τῶν λωρίων τῆς κυνηγετικῆς αὐτοῦ μαχαίρας καὶ τῆς καρβίνας του. Εἶτα, χωρὶς νὰ καμφθῇ ὑπὸ τὸ βάρος ἐκεῖνο, ὅπερ ἔδει νὰ παγώσῃ τὰ μέλη του ἐκ φρίκης καὶ νὰ παραλύσῃ τὰς δυνάμεις του, ἐνηγκαλίσθη τὸ στέλεχος τῆς φηγοῦ καὶ ἤρξατο ν' ἀναβαίνει. Καὶ ἐπροχώρει μὲν βραδέως, διότι αἱ κινήσεις του δὲν ἦσαν ἐλεύθεραι, ἀλλ' ὅμως ἐπροχώρει. Μετὰ μακρὰς καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον προσπάθειας, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦ δένδρου, ἔνθα οἱ ἰσχυροὶ τούτου κλάδοι ἤρχίζον διακλαδούμενοι. Ἐκεῖ ἡ ἐπιχείρησις του κατέστη ἔτι μάλλον ἀπραγματοποίητος. Δὲν ἔμελλε πλέον ν' ἀνέλθῃ, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ κλάδον ὀριζόντιον, κινούμενον καὶ εὐθραυστον, ἀντὶ γεφύρας, ὅπως δι' αὐτοῦ μεταβῇ ἀπὸ τῆς φηγοῦ εἰς τὴν καστανέαν. Ἐξελέξατο δὲ ἓνα τῶν κλάδων ἐκείνων, ὃν ἐθεώρησεν ἰσχυρότερον, καὶ ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ. Εἶτα συρόμενος ἐπὶ τοῦ κλάδου, ὡς οἱ ναυτοπαῖδες, οἷτινες ἐν ὥρᾳ καταγιγῶς θέλουσι, μεθ' ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἀναπνηδῆσεις τοῦ πλοίου, νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ἄκρον κεραίας τινός, ἐπλησίασεν εἰς τὸ τέρμα μετὰ μεγίστου κόπου. Εἰκοσάκις ἠσθάνθη τὸ εὐλύγιστον αὐτοῦ στήριγμα καμπτόμενον καὶ σχεδὸν ἐκλείπον ὑπὸ τὸ σῶμά του! Εἰκοσάκις ἐκινδύνευσεν νὰ κρημνισθῇ, ἀλλὰ τὸ θάρρος του κατίσχυσε πάντοτε τοῦ κινδύνου. Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν. Ἦτο δὲ πλέον καιρός, διότι αἱ δυνάμεις καὶ ἡ πνοὴ αὐτοῦ εἶχον ἐκλίπη ταυτοχρόνως, οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἔβλεπον πλέον, καὶ ἡ σκοτοδίνη ἤρξατο νὰ ἀπτηται αὐτοῦ διὰ τῆς ἄκρας τῶν πτερύγων της. Τὸ στέλεχος τῆς καστανέας ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἔδαφος. Προσεκολλήθη εἰς αὐτό, καὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα ἤρκεσαν, ὅπως ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του.

Ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ σχεδὸν ἠνοίγετο μέλαινα ὀπή, τὸ κοίλωμα τοῦ δένδρου.

Τότε ἔλυσεν τὰ λωρία, ἔλαβε τὸ πτώμα καὶ, ὡς εἰσῆγε τὴν σφαῖραν ἐν τῇ σωλῇ τῆς καρβίνας του, ἀφισεν αὐτὸ νὰ πέσῃ ἐν τῇ σκοτεινῇ καὶ βαθεῖ ἐκεῖνο χάσματι.

Νυκτερινὸν πτηνόν, ἀφυπνισθὲν, ἀπέπη ρῆξαν πένθιμον κραυγὴν. Νέφος κοριοτοῦ ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ κοιλώματος... καὶ . . . οὐδὲν πλέον.

Ὁ κυνηγὸς Ραμέ ἐκοιμάτο διὰ παντός ἐν τῇ φυτικῇ ἐκείνῃ τάφῳ, ὅπου τὰ ὅσθα αὐτοῦ ἔμελλον νὰ λευκανθῶσιν.

Ὁ χρόνος παρήρχετο ἀνεπαίσθητως. Ἡ νύξ ἤρχισε κατερχομένη βραδέως. Ὁ Καλλιουὲ εὐρίσκετο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λεϊγῆρος, τέσσαρας λεύγας περίπου μακρὰν τοῦ χωρίου Βεζαί, καὶ ὤδευσεν ταχέως καὶ ὥστε ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

Ποῦ ἐπορεύετο;

Καὶ αὐτὸς ἠγνόει.

Ὁδενεν, ὤδευσεν πάντοτε, διότι ἀόρι-

στόν τι ὁρμέμφυτον ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ἡ τοῦ σώματος κόπωσης ἡδύνατο μόνη νὰ καταπραύνῃ τὸν πυρετὸν τῆς ψυχῆς. Εἶχε δὲ ἀνάγκην ἡρεμίας καὶ ψυχραιμίας, ὅπως ἐκτιμήσῃ τὴν θέσιν του καὶ λάβῃ μίαν οἰανδήποτε ἀπόφασιν.

Ἡ πρώτη ιδέα, ἥτις ἐπηλθεν εἰς τὸν νοῦν του μετὰ τὸν ἀλλόκοτον ἐνταφιασμὸν τοῦ Ραμέ, ὑπῆρξε νὰ μεταβῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ φονεύσῃ τὸν κόμητα. Ἀλλ' εἶτα ἡ ιδέα σατανικωτέρας ἐκδικήσεως τὸν ἀνεχάιτισεν.

— Ἄν τὸν ἐσκότωνα ἔτσι, μὲ ἓνα μόνον κτύπημα — ἐσκέφθη — δὲν θὰ ὑπέφερεν ἀρκετά . . . πρέπει νὰ εὕρω καὶ καλλίτερον.

Καὶ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τοῦ πύργου, περιεπλανᾶτο τρέχων ἀσκόπως καὶ ἀνεζητεῖ.

Τὴν δὲ Σωσάνναν; . . . ἐσκέφθη νὰ τὴν φονεύσῃ ἄλλὰ μία ιδέα, μία ἀναμνησις τὸν ἀπέτρεψαν.

— Αὐτὴ ἀντεστάθηκε, εἶπε, καὶ μόνον διὰ τῆς βίας τὴν ἀτίμασεν. . . Ἴσως θὰ τὴν ἐσυγχωροῦσα . . . ἀλλὰ νὰ μοῦ φέρῃ προῖκα τὴν ἀτιμίαν; . . . ὦ! αὐτὸ εἶναι αἰσχρὸν!

Καὶ ἀπεφάσισεν, ἀφοῦ ἤθελεν ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ κόμητος, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σωσάνναν καὶ ν' ἀπέλθῃ μακρὰν τοῦ κατοικουμένου ἐκείνου τόπου. Μηχανικῶς δὲ καὶ ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς τί ἐπραττεν, ἀφοῦ ἐκάθησε μικρὸν ἐπὶ τινος λόφου, ὑπερκειμένου τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν χρυσῇν ἄμμον τοῦ ὁποίου ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς παρῆγε πελιδνὰς καὶ ἀπαισίους ἀνταυγείας, ἔλαθεν αὐθις τὴν εἰς Βεζαὶ ἄγουσαν. Ἀλλὰ τὸ βᾶδισμά του δὲν εἶχε πλέον, ὡς πρὶν, τὴν ἀγρίαν ὁρμητικότητά θηρίου τετραυματισμένου καὶ φεύγοντος. Ἐβαδίζε βραδέως καί, οὕτως εἰπεῖν, συντετριμμένος, ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὰς χεῖρας κρεμασμένας. Παρῆλθε πολὺς χρόνος, ἄχρις οὗ διατρέξῃ τὰς τέσσαρας λεύγας, αἵτινες ἐχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὠραίων δασῶν, ἅτινα ἐφρούρει.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ πύργου ἐσήμεινε τὰς δύο τῆς πρωίας, ὅτε ὁ Καλλιουὲ ἀφίκετο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ περιβάλλοντος, τὸ ἄλσος τείχους. Ἡ νύξ ἦτο ἀσέληνος, ἀλλὰ μυριαδὲς ἀστέρων ἠκτινοβόλουν ἐν τῷ αἰθρίῳ οὐρανῷ καὶ ἐπέτρεπον εἰς τὸ βλέμμα νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα εἰς μακρὰν ἀρκοῦντως ἀπόστασιν.

Αἰφνης ὁ Καλλιουὲ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε παράδοξον κίνησιν, εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα ἀπ' αὐτοῦ βημάτων, παρὰ τὴν μικρὰν θύραν τοῦ ἄλσους, τὴν οὖσαν πλησίον εἰς τὴν *Θηρευτικὴν Σκιάδα*. Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀπασχόλησις ἀνθρώπου τινός, ἔχοντος ἔργον νὰ ἐπαγρυπνῇ, αὐτὸς θὰ ἐπαγρυπνῇ πάντοτε, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ. Ὁ Καλλιουὲ, προχωρήσας, παρετήρησε κάλλιον. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ παρατηρηθεῖσα κίνησις προήρχετο ἐκ δύο ἱππῶν, ὧν ὁ εἶς ἔφερεν ἀναβάτην, κρατοῦντα τὸν ἕτερον ἐκ τοῦ χαλινοῦ.

Τοῦτο ἐφάνη αὐτῷ παράδοξον. Ἀλλὰ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ, ἡ μικρὰ θύρα τοῦ ἄλσους ἠνεώχθη καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐξελθὼν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ μένοντος ἀνευ ἀναβάτου ἱπποῦ, καὶ ἀμφότεροι οἱ ἱππεῖς ἐκεῖνοι διηυθύνθησαν καλπαζόντες πρὸς τὸν πύργον τοῦ Βιλλεδιού.

— Ποῖος τάχα νὰ ἦναι αὐτὸς ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης; ἐσκέφθη ὁ Καλλιουὲ. . . Ἄν ἦτο ξένος, διατί δὲν ἦνοιζαν εἰς αὐτὸν τὰς κιγκλίδας, καὶ διατί τὰ ἄλογά του, ἀντὶ νὰ περιμένουσι εἰς τὴν αὐλὴν τῆς τιμῆς, ἐφαίνοντο κρυπτόμενα ὀπισθεν τοῦ τοίχου τούτου; . . . Ἦτον κλέπτης; . . . Ὅχι, οἱ κλέπται δὲν πηγαίνουν νὰ κλέψουν ἐπιπλοῖ . . .

Καὶ ὁ Καλλιουὲ ἔστη σκεπτόμενος. . . Αἰφνης ιδέα καθαρὰ καὶ φωτεινὴ διεσκέδασε τὰ σκότη τοῦ νοός του.

— Οὔτε κλέπτης ἦτον, οὔτε ξένος. . . ἐψιθύρισεν. . . Ἦτον ἐραστής. . . Ἀ! κύριε κόμη! . . . Εἴθετε πλούσιος καὶ εὐγενής . . . τί σημαίνει; . . . σὰς ἀπατοῦν, καθὼς ἀπατοῦν καὶ τὸν δασοφύλακα. . . καὶ καλλίτερον ἀκόμα. . . διότι ὁ ἐραστής τῆς συζύγου σας δὲν μεταχειρίζεται τὴν βίαν. . . Ἰδοὺ ἡ ἐκδίκησίς μου ἦλθε νὰ μὲ εὕρῃ μόνη! . . . καὶ τόσῳ λαμπρῷ, ὅσῳ ποτὲ δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἐλπίσω! Μὲ ἀτιμάσετε, κύριε κόμη. . . Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ θὰ ἔχω τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀτιμίας σας. . . καὶ θὰ σὰς τὴν ρίψω κατὰ πρόσωπον. . . Ὅ, ἀνάψω εἰς τὴν καρδίαν σας ὅλη τὴν φωτιά, ἡ ὁποία κατατρώγει τὴν ἰδικήν μου, καὶ ἀφοῦ ὑποφέρετε ἀρκετά. . . τότε θὰ σὰς φονεύσω! . . .

Ἀγνοοῦμεν ἂν ὁ Καλλιουὲ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους; ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι τοιαῦτα τινες ὑπῆρξαν αἱ σκέψεις του. Ἡ βεβαιότης περὶ τῆς δυστυχίας ἐκείνου, εἰς ὃν ὤφειλε τὴν ἰδικήν του, τὸν ἀνεκούφισε. Τὸ τραῦμα τοῦ κυρίου του θὰ ἦτο αἰμάσσον καὶ ἀλγεινότατον, καὶ τοῦτο σκεπτόμενος ὁ ὑπῆρέτης εὗρισκε τὸ ἰδικόν του ἦρσον ἀλγεινόν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ἰσχυρὰ φύσις τοῦ δασοφύλακος ἀνέλαθε τὴν ὑπεροχὴν τῆς. Ὁ Καλλιουὲ ὤμοσε νὰ φέρῃ τοιαύτην προσωπίδα, ὥστε οὐδεὶς νὰ δύναται νὰ ἰδῇ τὴν ἀληθεῖ φυσιογνωμίαν του. Ὁμοσε νὰ θάψῃ εἰς τὰ ἄδυστα τῆς καρδίας του τὴν ζηλοτυπίαν του, τὸ μῖσός του, τὴν ἀγανάκτησίν του, ἄχρι τῆς προσεγγιζούσης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ταῦτα θὰ ἡδύναντο νὰ ἐκραγῶσι τόσῳ φοβερώτερον, ὅσῳ περισσότερον κατεστέλλοντο. Ὁμοσεν ἐπὶ τέλους νὰ μένῃ ἄφρονος καὶ ἀνεξιχνίαστος, ὡς ὁ χλοερὸς τάφος, ἐν ᾧ πρό τινων ὠρῶν εἶχεν ἐμπιστευθῇ ἐν μυστικόν καὶ ἐν πτώμα.

Ταῦτα σκεπτόμενος ὁ Καλλιουὲ, ἐπανεῖλθεν εἰς τὴν καλύβην του. Ἡ Σωσάννα, εἰθισμένη εἰς τὰς μακρὰς ἀπουσίας τοῦ συζύγου τῆς καὶ εἰς τὰς ἀνά πασαν ὥραν τῆς νυκτὸς ἐπανόδους του, ἐκοιμάτο καὶ δὲν ἐξύπνησεν. Ὅτε δὲ ὁ δασοφύλαξ, ἀφοῦ ἀνεπαύθη μικρὸν, ἀπὸ τῶν ὑπερβολικῶν αὐτοῦ μόχθων, ἠγέρθη ὅπως ἀπέλθῃ τῆς καλύβης, ἡ Σωσάννα ἠσχολεῖτο ἤδη εἰς τὰ οἰκιακὰ αὐτῆς ἔργα.

Ὁ Καλλιουὲ ὀλίγας λέξεις ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς.

— Δὲν θὰ προγευματίσης ἐδῶ; ἡρώτησεν ἡ νεάνις, ἰδοῦσα αὐτὸν λαμβάνοντα τὴν καραβίναν του.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀπλῶς καὶ μετὰ τοῦ συνήθους τῆς φωνῆς αὐτοῦ τόνου.

— Θὰ ἔλθῃς τὸ γεῦμα;

— Δὲν εἰζεύρω.

— Ποῦ πηγαίνεις;

— Εἰς τὸν πύργον, ὅπου μὲ περιμένουν.

Καὶ οὐδὲν πλέον. Ἡ Σωσάννη, εἰς τὰς ὀλίγας ἐκείνας λέξεις, οὔτε παράδοξόν τινα ἔκφρασιν παρετήρησεν, οὔτε ἀήθη ψυχρότητα. Ἐτεῖνε δὲ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς τὸ μέτωπον, κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς. . . Ὁ Καλλιουὲ ἠθέλησε ν' ἀποστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀναμνηθεὶς τῶν ὀρκων τοῦ δὲν τὸ ἔπραξεν. Ἡσπάσθη τὸ μέτωπον τῆς Σωσάννης καὶ ἐξελθὼν τῆς καλύβης ἔλαθε τὴν εἰς τὸν πύργον ἄγουσαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα εἰκοστὴ πρώτη.

Αἱ ἀκτινές μου, μοὶ ἔλεγεν ἡ Σελῆνη, ἐπιπτον χθὲς ἐπὶ τοῦ Τυρόλου εἰς τρόπον ὥστε αἱ ὑψικομοὶ δρῦς ἐσχημάτιζον παμμεγέθεις ἐπὶ τῶν βράχων σκιὰς. Παρετήρουν τὸν ἅγιον Χριστόφορον, κρατοῦντα τὸν μικρὸν Ἰησοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐστημένον ἐξωθεν μεγάλης οἰκίας. Ὑψηλὰ, ἐπὶ τοῦ ἀποκρήμνου βράχου, ὑπάρχει μοναστήριον καλογραφίων ἐπὶ τοῦ κωδωνοστασίου ἐβλεπον δύο μοναχάς, αἱ ὁποῖαι ἔκρουον τοὺς κώδωνας ἦσαν νέαι καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι πολλὰ πράγματα θὰ ἀνεπόλουν, ὅτε τὸ βλέμμα των ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Αἰφνης ἠκούσθη κρότος ἀμάξης διερχομένης διὰ τῆς κάτωθεν δημοσίας ὁδοῦ, ἐξ ἧς ἀντήχει ὁ ἦχος τοῦ κέρατος, αἱ δὲ δυστυχεῖς νέαι ἔστρεψαν ἐκεῖ τὰ παραπονεμένα βλέμματά των.

Εἰς τὸ βλέμμα τῆς νεωτέρας ἀνεκάλυψα καλὸν δάκρυ. Τὸ κέρας ἠκούετο ὁλοὲν ἀσθενέστερον, ἄχρις ὅτου ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων τὸ ἐκάλυπεν ἐντελῶς.

Ἑσπέρα εἰκοστὴ δευτέρα.

Πολὺς καιρὸς παρῆλθε καὶ ἡ ἀγαπητὴ μου Σελῆνη δὲν ἐφαίνετο ἀπόψε ὅμως πάλιν ἦλθε στοργυλὴ καὶ λάμπουσα, ὡς ἄλλοτε ἄκουσον λοιπὸν τί μοὶ λέγει.

— Ἐκολούθησα καραβανίον τι, ἀναχωρήσας ἀπὸ τινος πόλεως τοῦ Φεζὰν καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς μίαν τῶν ὁάσεων τῆς ἀμμώδους ἐρήμου, ἐσταμάτησεν.